Blaauwe raaistaas

Aaltied as femilie op vekaansie ging noar t aailaand, gebeurde der wat mit dij blaauwe taas.Ver van te veuren wer e al inpakt: spullechies, leesbouken en nait te vergeten slik en koeken. t Was gain grode taas, mor hail makkelk veur onderwegens as haandpakkeloazie.

Zo ook dij moal dat ze n poar doagen noar Ameland goan zollen. Ales zat volgens moeke in auto en t was ´karrenmaar.´ Stil zat elk mit zien aigen gedachten wat veur hom oet te kieken. t Was aaltied n soort van n vlaigende start om vot te komen. Mor nou mit n poar vrije doagen in t veuroetzicht, zag t der nait min oet.

Bie Bavvelt keek moe nog even over achterbaank en raip votdoadelk:”Ho, woar is blaauwe taas bleven?” Ze keken nkander aan en d´ain zee tegen d´aander:”Hest doe hom din nait in auto zet?” Nee gainain haar hom in handen had. “Mor weerom, want ons eterij zit der in en dat mouten wie mörn bruken omreden t zundag is en winkels dicht binnen.” Pa keerde mit n vergrelde kop auto en n zetje loater waren ze weer thoes. Veurdeur kwam open en joa, doar ston taas hail trankiel onder trap te wachten. Mor boot wachtte nait op heur, dij laipen ze mis, zodat ze nou ale tied haren om veur twijde moal op pad te goan en zo gebeurde t ook. n Aander moal was blaauwe taas al op boot. Moeke, aaltied veurop, haar hom alvaast in houk van baank deelzet om zo zitploatsen vrij te holden. Mor eerst ging ze nog even d´aandern opwachten en laip ze in de muide. Dou ze weer bie heur baank kwam, zaten der vremde minsen. Moeke vroug woar heur blaauwe tas bleven was. Minsen wozzen niks van n taas, haren ook niks zain. Dat was even paniek, want zai allent wos wat der aalmoal in zat. Haildaal verhilderd keek ze om heur tou, vremde minsen haren al laank n aander stee opzöcht. Taas was naarns te vinden, hou kon dat toch! t Was nog nait slim drok op boot. Mor dou zag moeke dat der n man noar heur ston te kieken. Hai zee ook nog wat, mor dat heurde ze nait. Op t zulfde mement kwam der n aander van boeten, dij haar al van boot of west, mit heur blaauwe taas in haand. Man zee nog wat van ´Entschuldigung´, mor moeke was al laank blied, dat taas der weer heer was, al vroug ze heur wel of woarom ze dij taas nou mitnomen haren. Nou t zat zo vertelde Duutser, ze waren mit n haile koppel west en haren docht dat ain van heur zien taas vergeten haar en veur wizzeghaid haren zai hom mor mitnomen. Stel joe veur, t haar nait veul scheelt of blaauwe taas was mitraaisd noar Duutslaand en din haar ze hom nooit weeromzain. Omreden ze wat biegeleuveg was, laip moe nog laank te prakkezaaiern woarom der nou aaltied wat mit dizze taas was. Ze mos der nog ais stief over noadenken of ze hom n aandermoal weer mitnemen wol. Hai kreeg nog n leste kaans.

Drijmoal is scheepsrecht en joa hur, weer lait blaauwe taas femilie in steek. t Was op weeromraais, ze gingen mit bus noar boot. Pakkeloazie ston op baank van t bushokje en blaauwe taas op grond. Dou bus deraan kwam pakde elk zien tazen en bullen. t Spul wer boven in t rek legd en dou pas vernam moeke, dat ze ain haand leeg haar. “Ho,”raip ze tegen sjefeur, “mien taas.” “Zo te zain staait der nog wat in t bushokje, “zee sjefeur. Mit n dikke rode kop runde moe noar boeten tou en graaide t blaauwe meroakel vot. Dou ze ainmoal in bus zat wos ze t hail wis. Dat ding nam ze van zien levensdoagen nait weer mit op raais. In t vervolg mos e mor thoes in zolderkaast liggen blieven. En dat was meschain nou net wat dij blaauwe raaistaas t laifste wol.

Auteur: Kunny Luchtenberg

Inspreker: Coby Vermeeren